

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 332/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 296/201 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

v Ústave na výkon trestu odňatia slobody, [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 296/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“), ako aj vo veci jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v napadnutom konaní v procesnom postavení žalobcu v spore o preskúmanie zákonnosti opatrenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. k. GRZVJS-4-687/2016 zo 14. júla 2016. Napadnuté konanie sa začalo podaním správnej žaloby na krajskom súde 7. decembra 2016.

2.1 Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že *„... predmetná vec je po skutkovej a právnej stránke jednoduchá a navyiac je praxou správnych súdov zastavovať konania o žalobách namietajúcich porušenie práv v kontexte väznenstva (táto prax je nespráva, odporujúca čl. 6 ods. 1 Dohovoru a je predmetom konania pred ESLP vo veci [REDACTED] proti Slovenskej republike, č. 38321/17 a 8 ďalších sťažností, ktoré sa nachádzajú v štádiu vyjadrení strán po jeho komunikovaní vláde SR), v dôsledku čoho nemožno tolerovať konanie a nečinnosť) v trvaní viac ako 3 roky.*

... Pri zohľadnení celkovej dĺžky predmetného konania, doby nečinnosti počas celého jeho trvania a predpokladu, že správny súd konanie zastaví (a poruší tak sťažovateľove právo na prístup k súdu) prostým procesným rozhodnutím o nedostatku právomoci, možno konštatovať, že bolo porušené sťažovateľove právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote...“.

2.2 Sťažovateľ v podstatnej časti svojej ústavnej sťažnosti uviedol početnú citáciu judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu ku konštatovaniu porušenia ním namietaných práv.

2.3 Sťažovateľ ďalej uviedol, že od 28. novembra 2012 je vo výkone trestu odňatia slobody, pričom jeho príjem a majetkové pomery sú zlé a odôvodňujú ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, o ustanovenie ktorého ústavný súd požiadal.

3. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na krajskom súde vedenom pod sp. zn. 6 S 296/2016 porušené boli. Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 3 500 € a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v jeho judikatúre

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

8. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže

ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

8.1 Podľa § 37 ods. 2 zákona o ústavnom súde trovy ustanoveného právneho zástupcu znáša štát.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods.2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu [§ 37 zákona o ústavnom súde], návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13.1 Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

14. Predmetom ústavnej s'ťažnosti je námietka porušenia základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

15. Ústavný súd v prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej s'ťažnosti požiadal krajský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Podpredseda krajského súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 SprV30/2020 doručenom ústavnému súdu 29. januára 2020 uviedol aj prehľad procesných úkonov uskutočnených v napadnutom konaní.

15.1 Súčasťou vyjadrenia krajského súdu bolo aj stanovisko zákonného sudcu, ktorý k veci uviedol, že v čase doručenia žaloby na súde 7. decembra 2016 pod sp. zn. 6 S 296/2016 sa žalobca už nenachádzal v ÚVTOS Ilava, do ktorého premiestnenie žalobou namietal, ale nachádzal sa v ÚVTOS Banská Bystrica-Kráľová, kam bol premiestnený na základe rozhodnutia, ktoré bolo predmetom jeho žaloby vedenej pod sp. zn. 2 S 4/2017. Podľa zákonného sudcu vo veci tak bolo potrebné zaujať stanovisko, či reálne aj došlo k ujme na právach žalobcu, keďže jeho pobyt v ÚVTOS Ilava trval od 14. júla 2016 do 28. novembra 2016, keď bol následne premiestnený do iného väzenského zariadenia. Keďže sa žalobca v čase podania žaloby z 2. decembra 2016 v konaní pod sp. zn. 6 S 296/2016 v ÚVTOS Ilava viac nenachádzal, nemohlo už ani dochádzať k porušovaniu jeho práv namietaných v žalobe.

16. Po preskúmaní postupu krajského súdu v napadnutom konaní je potrebné konštatovať, že tento nebol optimálny. Ústavný súd overením obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu zistil, že krajský súd po podaní správnej žaloby 7. decembra 2016 postupoval v zásade plynule a sústredil svoju činnosť na vykonávanie procesných úkonov smerujúcich k získaniu relevantných podkladov pre svoje rozhodnutie. Po zaslaní repliky žalovanému 25. júla 2017 zostal krajský súd nečinný až do dňa podania ústavnej sťažnosti 7. januára 2020, resp. do 23. januára 2020, keď vo veci rozhodol uznesením sp. zn. 6 S 296/2016 o zastavení konania a postúpení veci príslušnej Krajskej prokuratúre v Trenčíne [§ 99 ods. 1 písm. b) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“)]. Rozhodnutie správneho súdu nadobúda právoplatnosť doručením (§ 145 SSP).

17. Z dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu opierajúcej sa o judikatúru ESLP vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy [II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02]. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru [napr. I. ÚS 63/00, II. ÚS 519/2018].

17.1 Ústavný súd tiež už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch [napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05]. Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež pripomína, že pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa ustálenej praxe odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“

[II. ÚS 109/03], resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ [II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04].

18. V napadnutom konaní síce nemožno síce poprieť obdobie nečinnosti krajského súdu po vykonaní prvotných úkonov až do zastavenia konania, avšak vychádzajúc zo zásady, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ako i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je potrebné aj v tomto prípade interpretovať a aplikovať predovšetkým materiálne, bolo pri posudzovaní veci potrebné zohľadniť okrem časového trvania konania aj ďalšie kritériá aplikované na rozhodovanie o porušení označeného práva, a to predmet konania a správanie sťažovateľa, ktoré spolu s postupom krajského súdu mali v napadnutom konaní taktiež vplyv na intenzitu porušenia sťažovateľom označených práv.

19. S ohľadom na vyjadrenie krajského súdu, že žalobca na správnom súde súčasne podal ďalšiu žalobu identickej povahy (konanie bolo vedené na krajskom súde pod sp. zn. 2S 4/2017), ktoré v čase rozhodovania krajského súdu bolo už právoplatne skončené, a preto bolo potrebné postupovať rovnako aj v napadnutom konaní a rozhodnúť o jeho zastavení pre nedostatok právomoci správneho súdu a postúpení veci inému orgánu [§ 99 ods. 1 písm. b) v spojení s 18 ods. 1 SSP], možno poukázať na judikatúru ESĽP (napr. rozhodnutie Herbst proti Nemecku, rozsudok č.20027/02 z 11. 1. 2007, § 78), v zmysle ktorej aj ESĽP pripustil, že vzhľadom na zvláštne okolnosti daného prípadu môže byť pre konajúce súdy z hľadiska procesnej ekonómie rozumné vyčkat' za určitých okolností rozhodnutia v paralelne prebiehajúcim konaní.

20. Z praxe správneho súdu, ako aj z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ adresoval ústavnému súdu dosiaľ 91 podaní, pričom predmet i obsah týchto podaní, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv, prevažne základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru či už v konaní trestnom, civilnom či správnom súdnom je v zásade rovnaký a ich charakter vykazuje známky účelového využívania procesných inštitútov zrejme i s cieľom dosiahnutia vyslovenia porušenia práv sťažovateľa a následného priznania finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd považuje síce za neakceptovateľné, ak všeobecné súdy nekonajú dostatočne plynulo, na druhej strane však poukazuje na to, že úlohou súdov v súdnom procese je poskytnúť právnu ochranu jednak správaniu čestnému a jednak reálne porušeným či ohrozeným základným právam a slobodám, nie účelovo uplatňovaným.

21. Samotný sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že „... *pri zohľadnení celkovej dĺžky predmetného konania, doby nečinnosti počas celého jeho trvania a predpokladu, že správny súd konanie zastaví (a poruší tak sťažovateľove právo na prístup k súdu) prostým procesným rozhodnutím o nedostatku právomoci...*“. Uvedené potvrdzuje domnienku, že sťažovateľ, vedomý si rozhodovacej praxe správnych súdov, podáva početné žaloby za súčasného predpokladu svojho neúspechu v súdnom konaní.

21.1 Zo strany sťažovateľa ide teda v napadnutých konaniach o zjavne bezúspešné uplatňovanie jeho práv, keďže krajský súd nedisponuje právomocou preskúmať rozhodnutia ústavu na výkon trestu odňatia slobody vo veciach týkajúcich sa preskúmania podmienok a spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, napriek tomu, že sťažovateľovi je z predchádzajúcich odôvodnení rozhodnutí všeobecných súdov i ústavného súdu známe, že právomoc poskytovať ochranu sťažovateľom označených práv v namietaných konaniach je zverená príslušným orgánom prokuratúry.

22. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22.1 Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

22.2 Podľa § 7 písm. b) SSP správne súdy nepreskúmajú správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nemajú povahu rozhodnutia o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby, najmä rozhodnutia a opatrenia organizačnej povahy a rozhodnutia a opatrenia upravujúce vnútorné pomery orgánu, ktorý ich vydal, ak tento zákon neustanovuje inak.

22.3 V správnom súdnictve je teda právo na prístup k správneému súdu determinované princípom generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, z ktorého vyplýva, že súdy v zásade preskúmavajú všetky rozhodnutia alebo opatrenia orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo rušia oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté, okrem tých, ktoré zákon výslovne z prieskumu vylučuje.

23. Rozhodovacia činnosť Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže o premiestnení odsúdeného, t. j. činnosť týkajúca sa podmienok a spôsobu výkonu trestu odňatia slobody v zmysle úpravy zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je možné ju považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy [k tomu pozri napr. III. ÚS 247/2007].

24. Napokon je podľa ústavného súdu potrebné poukázať aj na to, že i sťažovateľ v napadnutom konaní zostal počas obdobia nečinnosti krajského súdu po celý čas pasívny, bez záujmu o urýchlenie konania, resp. vydanie meritórneho rozhodnutia, nevyužívajúc akýkoľvek z prostriedkov nápravy poskytnutých mu v tejto súvislosti právnym poriadkom (napr. sťažnosť na priet'ahy predsedovi okresného súdu).

24.1 Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd konštatuje, že porušenie označených práv sťažovateľa nedáva svojou intenzitou základ, ktorý by mohol po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie viesť ústavný súd ku prijatiu záveru o porušení sťažovateľom v ústavnej sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

25. Ústavný súd v žiadnom prípade nepopiera, že pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva podľa čl. 6 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, ako aj judikatúry ESĽP, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného

súdu a že k stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, II. ÚS 27/2014), nemôže však odhliadnuť od skutočnosti, že právna neistota sťažovateľa bola už odstránená, hoci nie pred podaním ústavnej sťažnosti, ale bezprostredne po nej, ani odhliadnuť od účelovosti sťažnosti v danej veci.

26. V závere k pripomienke sťažovateľa k prebiehajúcemu konaniu na ESLP o jeho sťažnosti vedenej pod č. 38321/2017 a ôsmich ďalších sťažnostiach ústavný súd dotazom na ESLP zistil, že tieto sa týkajú najmä porušenia čl. 3 a čl. 8 dohovoru a s predmetnou vecou bezprostredne nesúvisia.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v návrhu na rozhodnutie vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zjavná neopodstatnenosť podanej ústavnej sťažnosti ako nedostatok podmienky jej prijateľnosti na ďalšie konanie je vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa takej povahy, že by ju nebolo možné odstrániť ani po tom, ak by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu